

Георги се е родилъ въ гр. Сливенъ на 10 мартъ 1828 г. Въ по-раншнитѣ печатани биографични статии е поставена 1825 год., а въ едни негови собственоржчни бележки пише: „роденъ съмъ въ 1826 или 1827 год. презъ мартъ“. Обаче горнята дата е отбелязана въ дипломата му отъ медицинския факултетъ въ Монпелие и трѣбва да се смѣта за най-вѣрна.

Още отъ малко дете е трѣбвало да бѣга съ родителитѣ си въ Ромъния презъ голѣмото преселване на българското население отъ Сливенско и Ямболско следъ руско-турската война на 1829 година. „Баща ми, пише дѣдо Русчо, съ всичката ни фамилия, като оставя тукъ кжща, лозя и други имоти, потегли за Анхиало и отъ тамъ по море излѣзохме на Галацъ. Понеже тогава бѣше се появила чу-мава болестъ, пазихме 20 дни квантина и влѣзохме въ града, като наехме кжща. Следъ нѣкой день баща ни отиде въ Браила, и, понеже турцитѣ се изселваха изъ Влашко по условията за сключване мира съ Едирненския трактатъ, той съ нѣкой нашъ сродникъ купиша една доста добра кжща за 2500 гроша и тъй се преселиха въ Браила на своя кжща“.

Отъ тия цитати трѣбва да се разбира, че дѣдо Вълко съ семейството си се установилъ въ Браила, а не въ Берязка. Навѣрно тамъ ще да е стоялъ до завръщането си въ Сливенъ.

По собственитѣ бележки на д-ръ Мирковичъ, въ Сливенъ той се училъ по гръцки до 1846 г. Доколкото се знае, тогава тамъ е билъ учитель видниятъ гръкъ Цукала, а сжщо и българинътъ Димитъръ Кешиша, който сжщо е преподавалъ на гръцки. Съ българския езикъ младиятъ Георги е билъ запознатъ може би отъ Сава Доброплодни, който е билъ по него време учитель въ Котелъ.

Въ Лѣтописа на Българското книжовно дружество (днесъ Академия на наукитѣ), въ книга шеста, (1905 г.) е помѣстенъ поменикъ на д-ръ Г. Мирковичъ, по случай смъртта му, въ който четемъ: „Жаждата за знание се появила у него още въ детинство. Поради това той напуща бащиния си абаджийски дюкянъ и на 1847 г. заминава за Киевъ“. Въ тоя градъ, по инициативата на д-ръ Селимински, братя Мустакови и други родолюбиви българи въ Ромъния, е билъ устроенъ български пансионъ за отбрани младежи изъ България, на които да се даде образование и възпитание въ славянски духъ. Между изпратенитѣ изъ разнитѣ градове българчета да следватъ въ Киевската семинария сж били Драганъ Цанковъ отъ Свищовъ, Сава Филаретовъ отъ Жеравна, Иванъ Кишелски отъ Котелъ.